

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €
Rechtsmiddelen	

Eerste kamer

In de zaak :

C.C.,

wonende te [adres, België] doch woonstkeuze doende bij A.B.V.V. met zetel zoals hierna vermeld.

EISENDE PARTIJ:

ter zitting vertegenwoordigd door dhr. , gevolmachtigd afgevaardigde A.B.V.V., met zetel te [adres].

tegen

S.S. SA, vennootschap naar Luxemburgs recht,
met zetel te [adres] (LUXEMBURG).

VERWERENDE PARTIJ:

ter zitting vertegenwoordigd door mr. loco mr. , met kantoor te [adres]

1. Procedure

De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van het geding, gevoegd bij het dossier van de rechtspleging en nader omschreven op de inventaris ervan.

Het debat werd voorafgegaan door een poging tot minnelijke regeling overeenkomstig de bepalingen van artikel 734 van het Gerechtelijk Wetboek, doch partijen kwamen niet tot een verzoening.

De rechtbank heeft de middelen en conclusies van partijen gehoord tijdens de openbare terechtzitting van 26 september 2018 waarna de debatten werden gesloten.

De rechtbank stelt vast dat de artikelen 2 en 30 tot en met 42 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden nageleefd.

2. De feiten

Op 5 april 2016 treedt de heer C.C. in dienst van de vennootschap naar Luxemburgs recht S.S. sa (hierna : S.S.) krachtens een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd (stuk 1 van C.C.). De partijen bedingen in artikel 7 van de arbeidsovereenkomst dat deze wordt beheerst door het Luxemburgse recht.

C.C. wordt aangeworven als kapitein op het schip F.. Dat is eigendom van bvba F., waarvan de heer LS zaakvoerder is.

Op 20 januari 2017 is er een aanvaring tussen het schip MTS F. en MS V., C.C. is als kapitein aan het werk.

Met een aangetekende brief van 27 januari 2017 gaat S.S. over tot ontslag om dringende redenen. Zij deelt de redenen daarvoor mee in dezelfde brief:

“Met dit schrijven ontslaan wij u op staande voet. De arbeidsovereenkomst die wij op 05.04.2016 met u zijn aangegaan eindigt per onmiddellijke ingang, aangezien het voortzetten van de dienstbetrekking om zwaarwegende redenen niet meer mogelijk is.

U was voor ons bedrijf, S.S. SA, als kapitein in dienst op het schip F..

Op grond van de volgende bezwaren zijn wij gedwongen u op staande voet te ontslaan:

Volgens artikel 6,2 van uw arbeidsovereenkomst is het ten strengste verboden onder diensttijd alcohol en/of drugs te gebruiken of onder invloed te verkeren. Tijdens het verblijf aan boord is er een zero alcohol beleid (bijlage 1).

Op 20 januari 2017, heeft u, de kapitein van ons schip F., een aanvaring veroorzaakt met een ander schip die stillag in Wijnegem (B). U heeft toen de andere kapitein, de heer LS, gebeld en bericht over bovengenoemde aanvaring en schade. Omdat u zeer moeilijk te verstaan was en de heer LS het vermoeden had dat u onder invloed van alcohol verkeerde, is hij direct polshoogte gaan nemen in Wijnegem. Daar was ook de dijkwachter van het Albertkanaal, de heer L.V., aanwezig. Daar hij eveneens het vermoeden had dat u alcohol gedronken had, heeft hij de scheepvaartpolitie verwittigd met als doel u een alcoholtest te laten afnemen. De politie was rond middernacht ter plaatse. Helaas heeft de politie u geen alcoholtest kunnen afnemen. Op het moment dat u hoorde dat politie aan boord zou komen voor de test werd u nerveus en bent u direct met uw spullen van boord gegaan, ondanks het feit dat uw diensttijd er niet op zat. De politie is vervolgens nog naar uw woonzetel gegaan om een alcohol test af te nemen, maar daar was u niet aanwezig. Wel is er een proces verbaal opgemaakt waarvan u een kopie aantreft in bijlage 2.

Daar u het ons onmogelijk maakte een alcoholtest af te nemen, hebben wij de bemanning gevraagd wat hun indruk van u was. De bemanning die die bewuste avond aan boord was,

de heren M.S. en A.K., hebben verklaart dat u die avond van de aanvaring alcohol heeft gedronken (Bijlage 3).

Die bewuste avond heeft u bij de Proviandwagen (Sluiskippen) op de sluis van Olen op het Albert kanaal diverse blikken 0.5 liter Jupiler bier gekocht.

Op 13.05.2016 hebben wij u voor hetzelfde probleem al eens een schriftelijke waarschuwing toegestuurd (bijlage 4). De operator van het Varo Depot in Herenthals heeft ons toen gemeld dat u tijdens het lossen van de F. onder invloed was van alcohol. Wij hebben u toen een vaarverbod opgelegd van 6 uur om uw roes uitte slapen en hebben u officieel gewaarschuwd dat we dit niet tolereren.

Door uw alcoholmisbruik heeft u de veiligheid van uzelf, uw collega's en derden in gevaar gebracht. En niet alleen wij stellen hoge eisen met betrekking tot de veiligheid aan boord, maar ook de opdrachtgever eist dit van ons. Tevens heeft u ons door uw alcoholmisbruik materiële schade berokkend. Het is wel bekend dat door het gebruik van alcohol de reactiesnelheid verminderd.

Op grond van het bovenstaande is het voor ons niet meer mogelijk, u als werknemer van onze firma in dienst te houden. U heeft ons vertrouwen beschadigd, we kunnen niet op uw betrouwbaarheid rekenen.

Onder deze omstandigheden zijn wij gedwongen, uw arbeidsovereenkomst met onmiddellijke ingang op grond van zwaarwegende redenen te beëindigen. Omdat u zich de dag na dit voorval heeft ziek gemeld, konden wij u niet direct ontslaan. Uw ziektebriefje was geldig tot 23 januari 2017 en is niet verlengd.

Wij wijzen u op artikel 2.2 van uw arbeidsovereenkomst, waarin is vastgelegd dat niet gewerkte uren in beginsel van uw loon worden afgetrokken.

Tenslotte wijzen wij u er uitdrukkelijk op dat wij ons alle rechten voorbehouden de door ons geleden schade en eventuele andere gemaakte kosten, bij u terug te vorderen.”
(stuk 2 van C.C.)

Met een brief van 29 augustus 2017 betwist de vakorganisatie van C.C. het ontslag om dringende reden en vordert zij de betaling van een opzeggingsvergoeding conform Luxemburgs recht (stuk 8 van S.S.).

S.S. antwoordt op 18 september 2017 dat zij niet bereid is daarop in te gaan. Zij verwijst ernaar dat de betwisting laattijdig is (stuk 12 van C.C.).

Aangezien geen oplossing kan worden bereikt, leidt C.C. de zaak in voor deze rechtbank.

3. Vorderingen

In zijn inleidende dagvaarding van 22 november 2017 vordert C.C. de veroordeling van S.S. tot de betaling van een opzeggingsvergoeding van 4.846,15 euro bruto te vermeerderen met de wettelijke interest vanaf 28 januari 2017 en de gerechtelijke interest.

Hij vordert de veroordeling van S.S. tot de afgifte van een document C4 en om hem te onderwerpen aan de Belgische sociale zekerheid en daarvoor het nodige te doen, onder verbeurte van een dwangsom van 10 euro per dag vertraging per document, te rekenen vanaf één maand na de betekening van het tussen te komen vonnis.

Ondergeschikt vordert C.C. de veroordeling van S.S. tot de betaling van een opzeggingsvergoeding van 5.538,46 euro bruto te vermeerderen met de wettelijke interest vanaf 28 januari 2017 en de gerechtelijke interest, alsook de aflevering van het document C4.

C.C. vordert de veroordeling van S.S. tot de betaling van de kosten van het geding. Hij vordert het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder borgstelling.

In zijn syntheseconclusie neergelegd ter griffie op 14 juni 2018 past C.C. zijn vordering tot het verkrijgen van een opzeggingsvergoeding aan naar 6.899,36 euro in hooforde en 5.572,56 euro in ondergeschikte orde. Hij begroot zijn gedingkosten op 448,93 euro dagvaardingskosten.

S.S. vordert in haar syntheseconclusie neergelegd op 16 juli 2018 dat de rechtbank de vorderingen van C.C. afwijst als ongegrond.

Zij vraagt de veroordeling van C.C. tot de betaling van de kosten van het geding, die zij begroot op de rechtsplegingsvergoeding van 1.080 euro.

4. Beoordeling

4.1. Bevoegdheid van de Belgische rechter

1.

Tussen partijen is er geen betwisting over dat artikel 21 van Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (hierna : EEX II-Verordening) moet worden toegepast om te bepalen wie de bevoegde rechter is voor de beslechting van het geschil tussen hen.

Het 1. van dit artikel bepaalt :

“ 1. De werkgever met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan voor de volgende gerechten worden opgeroepen:

a) voor de gerechten van de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, of

b) in een andere lidstaat:

i) voor het gerecht van de plaats waar of van waaruit de werknemer gewoonlijk werkt of voor het gerecht van de laatste plaats waar of van waaruit hij gewoonlijk heeft gewerkt, of

ii) wanneer de werknemer niet in eenzelfde land gewoonlijk werkt of heeft gewerkt, voor het gerecht van de plaats waar zich de vestiging bevindt of bevond die de werknemer in dienst heeft genomen.”

S.S. heeft geen woonplaats op het grondgebied van België, ook dat vormt geen betwisting tussen partijen.

Aldus is de Belgische arbeidsrechter enkel bevoegd indien C.C. gewoonlijk werkt in België, of, indien hij niet in eenzelfde land gewoonlijk werkt, als de vestiging die hem in dienst heeft genomen zich in België bevindt.

De rechtbank oordeelt dat geen van beide situaties voorligt.

2.

C.C. bewijst geen gewoontelijke tewerkstelling in België.

Het begrip “plaats waar de werknemer gewoonlijk werkt”, in de zin van artikel 21 van de EEX II-Verordening, moet worden begrepen als de plaats waar of van waaruit de werknemer feitelijk het belangrijkste deel van zijn verplichtingen jegens zijn werkgever vervult (zie o.a.: HvJ 14 september 2017, C-168/16 en C-169/16, www.curia.europa.eu, dat handelt over overweging 19, punt 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, die dezelfde bepaling bevat als artikel 21 van de EEX II-Verordening).

De belangrijkste verplichting van de werknemer is het verrichten van de overeengekomen arbeid.

In wezen is er geen betwisting over het feit dat C.C. enkel aan boord van het schip, de F., arbeid presteerde. Hij werkte steeds twee weken als kapitein, gevolgd door twee vrije weken. Hij wisselde af met de zaakvoerder van de eigenares van het schip, de heer LS, die ook steeds twee weken als kapitein aan boord was (blz. 6, tweede helft van de syntheseconclusie van C.C.).

De partijen zijn het er over eens dat het schip normaal gezien voer als C.C. als kapitein aan boord was. Volgens C.C. voer het tijdens zijn tewerkstelling uitsluitend in België en Nederland, waarvan het merendeel van de tijd in België. Hij verwijst daarvoor naar stuk 11 van S.S., met name de kopie van het vaartijdenboek van de F. voor de periode van 2 april 2016 tot 3 februari 2017.

C.C. legt daarbij de klemtoon op de plaats waar hij aan boord ging en van boord. De rechtbank stelt daarbij vast dat dit regelmatig ook in Nederland was, weze het minder vaak dan in België. Bovendien geeft dat slechts een momentopname weer, van een feit dat zich maar één maal per twee weken voordeed. De plek waar aan en van boord werd gegaan kan dus niet bepalend zijn voor het vaststellen van de plaats van gewoonlijke tewerkstelling, nog afgezien van het feit dat zelfs dit niet steeds in België gebeurde (stuk 11 van S.S.).

Het volledige vaartijdenboek geeft een beter zicht van de plaatsen waar het schip voer, en van de landen waar C.C. aldus zijn arbeid presteerde. Dat was zowel in België als in Nederland, zonder dat één van de twee landen als uitzonderlijk kan worden bestempeld of integendeel als duidelijk overwegend. De vaartijd van het schip blijkt eerder behoorlijk evenredig verdeeld over beide landen (stuk 11 van S.S.).

C.C. presteerde zijn arbeid aldus zowel in België als in Nederland en niet gewoonlijk of voor het grootste deel in België.

3.

C.C. verwijst ook naar zijn andere verplichtingen als werknemer.

Zo zouden de instructies hoofdzakelijk in België zijn gegeven, met name door de heer LS, telkens bij het aan en van boord gaan. Nog afgezien van het feit dat dit laatste ook in

Nederland gebeurde (zie hoger), bewijst C.C. niet dat hij werkinstructies kreeg van de heer LS. Dat kan ook niet zomaar worden aangenomen, aangezien hij werd tewerkgesteld door S.S. en de heer LS zaakvoerder was van bvba F., de eigenares van het schip. De heer LS had dus geen werkgeversgezag over C.C..

Nergens blijkt aldus uit dat de instructies in het kader van de arbeidsovereenkomst hoofdzakelijk in België werden gegeven.

4.

Tenslotte verwijst C.C. naar het arbeidsgereedschap. Dat zijn het schip en het daarin aanwezige materiaal. Er is dus geen sprake van een locatie van het arbeidsgereedschap in België. Ook dat is geen element dat kan wijzen op een gewoonlijke tewerkstelling in België.

5.

C.C. was voor S.S. zowel in België als in Nederland tewerkgesteld.

Aangezien C.C. aldus niet in eenzelfde land gewoonlijk heeft gewerkt, kan hij S.S. naast het gerecht waar zij haar woonplaats heeft – Luxemburg - ook oproepen voor het gerecht van de plaats waar zich de vestiging bevindt die hem in dienst heeft genomen.

Tussen de partijen niet betwist dat ook dat het Groothertogdom Luxemburg is.

De Belgische rechter is aldus niet bevoegd om van het geschil kennis te nemen.

4.2. Gedingkosten

Aangezien de rechtbank niet bevoegd is om over het geschil uitspraak te doen, kan zij ook niet oordelen over de gerechtskosten. In deze stand van de zaak is geen van de partijen in het gelijk of ongelijk gesteld.

5. Beslissing van de rechtbank

De rechtbank neemt een beslissing op tegenspraak.

Zij heeft over de zaak beraadslaagd.

De rechtbank oordeelt dat de Belgische rechter niet bevoegd is om van het geschil kennis te nemen.

Dit vonnis werd gewezen door:

, rechter, voorzitter van de kamer
, rechter in sociale zaken, werkgever
, rechter in sociale zaken, werknemer-arbeider
met bijstand van , griffier.

Mevr. , rechter in sociale zaken, werknemer-arbeider is in de onmogelijkheid om het vonnis te ondertekenen (cfr. art. 785 Ger.W)

en uitgesproken op **EENENTWING NOVEMBER TWEEDUIZEND ACHTTIEN** in openbare terechtzitting van de 1ste kamer van de ARBEIDSRECHTBANK ANTWERPEN - AFDELING ANTWERPEN door , rechter, voorzitter van de 1ste kamer, met bijstand van , griffier.